

על משרחת הסוכנות

(מכתב אסריקה)

בקשר עם המשלחה ניעורו ספקי קים, דאגות והיסוסים. סברו אמנם, כי בשעת הבנקט של ויצמן-מרשל יתנדפו הספקות הללו ושני הצדדים יבואו על התחום תחת הצהרה ספורשת וברורה בדבר הרכב המשלחה, אוכל לצערנו, לא הנחיתנו הבנקט של ויצמן-מרשל אלא אכזבה, וכל הספקות לא ניטל עוקצם, ואנכ אורחא נתערבבו הספקות שיש להם על מה לסמוך בעלילות דברים והגרות דופי, שבהפצחן מעונינים אלה שאין לבם שלם עדיין עם השראת השלום בין הציונים ובין קבוצת מרשל. שמענו, כי גם בין חברינו בארץ ישראל רבים ההיסוסים, אבל הרי דוקא הם הם שהיו רגילים לחזור ולהבוע מפי הציונים חכנית בנין המבוססת על מצוי-הנסיגות שנרכשו ועל סכויי ההתקדמות של שנים מספר לעתיד לבוא, ולפיכך צריכים היו לקדם בשמחה מה שהסוכ-נות אומרת ללכת בדרךים שהמפנו להם מימים ימימה, מנין איפוא, באו עלינו כל אלה החששות המשחמעים לרוב מדברי חברינו?

החששות הללו אינם ניתנים להת-פרש אלא מתוך הערפל הרב העומף את דבר הרכב המשלחה ומתוך הרושם הכללי, שויצמן לא קבל עליו את מרותה של המשלחה אלא לאחר שהצר שכנגד כמה עליו הר כניניה.

מי שנתפטר מהרושם המוטעה הזה ומורה בערכה וחשיבותה של המשי-חת, ישליך מעליו את הספקות ושוב לא יקשיב בקינם של אלה המעונינים לשמות את דעת הקהל בסוכנות ואשר פניהם לזמם במסוה הצביעות מדי בואם להעיר על עצמם כעד שימרי כבודה של הציונות ומדי הכרוים את עצמ-המשלחת כפחיתות כבוד לעשרות השנים שר העבודה הציונית — ותחת לשמוע לשמוייהם סומכ להקדים ולעמוד על הסכנות הצפונות לנו באמת, למען הרחיקן בעיד מועד.

קודם כל חייבים אנו לזכור את חשיבותה הפוליטית העצומה של המשלחה, מהסקירה יהיה לרניד בפני אומות העולם את אשר עם ישראל עשה בארצו, ביחוד חשוב לדין שיה-פרסם בעולם כולו מה רב חלקו של הפועל היהודי באיי ובחול בההשגמותה של הציונות, ערכו של הפועל המאורגן חולף ומסיף בכל העולם כולו, באננייה נופה עומדת עתה הלייבור-פרטי ערב קבלת השלום, ברור איפוא שמשלחת הבאה להחקין תכנית-נגין לעשר או חמש-עשרה שנים הקרובות מצווה להת-חשב ביחסה של תנועת הפועלים העו-למית לגני בנין הארץ.

על כן צריכה המשלחה להיטיב בחוכה אנשים המצטיינים בהבנה לנבי יסוד הציונות הקודמת, בחרכובת-המש-לחת יש להכניס באיכות התנועה המו-ציאליסטית בין-הלאומית הסעריכים כחוב את המפעל הציוני, גם הציונים וגם קבוצת-מרשל צריכים להיות מעונינים בכך, אם הסיכנות מתכונת למלא אחרי הפקידה וזחה לשאינם ציונים אפשרות של השתתפות בכנין הארץ — אחת דתו שלא לנעור דלת בפני צנור-הפועלים היהודי הבלתי ציוני, דין וחשבון של משלחת, אשר לפועלים אין בה חלק

סימנים מובהקים להגבורת-ההתענינית בדבר הסוכנות; בין 800 מבקרי הבנקט היו כ-700 ציונים, נוסף עליהם איזה עשרות אנשים הרואים את עצמם כשושי בניי ההסכם, שהורגלנו משכבר בנכותותם כאספות הציונית החנינויה, מהצד-שכנגד ממש לא באו אלא עשרות ספורות.

הרוב מעבר מזה והמיעוט מעבר מזה לא צהלה רוחם ביותר ובאור החחילה מנסרת איוו הרנשה מכבידה שנפגעו בה גם שני הנאמים ודומה היה כאילו נאומיהם משוטמים על גבי השפה, והפעם קו דוקא לנאומים חשובים ומל-היבים, הרי הערב כולו לא הוקדש אלא לשני נאומים שקנו את עודמם בסיחם, ושני הנאמים לא נתעצו לנדולת השעה, היושב ראש — השופט דהאן — אמר את דבריו מתוך התלהבות וניסה להעלות את האתמוספירה הדרושה לנאומים, הוא עצר הפעם בעד תשמיכה השבחים, שמפורים עתה ביד רחבה לוייצמן ומרשק, והדברים נאסרו גלי הנומה, בקצב, במשקל, לכתחילה סברנו, כי הערב תנרש הכנליות השכיחה מפני החדוה האמחית.

אולם שני הנאומים — כאילו נדברו ביניהם — לא נתנו לנו הפעם משלהם כיר יכלתם המובנה עליהם, ועד כמה שארצה לההניג לפנים משורת הדין לא אוכל להעלים, כי המא המאו הנר-אמים שכאו לכינוס חשוב והיסטורי זה מבדי שדבריהם יהיו ערוכים וסדורים בלבוהיהם.

וייצמן סצא לפחות את תקונו במרשת, אלה תולדותי, הוא הקיף בסקי-רה כוללת וחזרת את ההיסטוריה הפור-לימית של ארץ ישראל שלאחרי הכבוש הבריטי; העלה, כמובן, את זכר ההצהר-רה הבלפורית, את הסנדט הכריטי, את החלשות של סן ריסו והקונגרס האמרי-קאי, ואנכ אורחא הרניש בכמה מלים קולעות, שלא המלחמה בלבד הביאתנו לארץ ישראל ולמחן זכויותינו עליה, כי רבות מעלו ויצרו אלה האנשים הבלתי מעשיים, אשר עלו לארצנו לפני עש-רות בשנים בעוד ידו של התורכי נמויה עליה והניחו את ראשוני הנדבכים לכנין הדרוה; הוא עמד באריכות על הארטי-

ניסטרציה של הרברט סמואל, על הכי-בושים בשנים האחרונות, שנקנו בעמל-ההתנדבות של יהודי איי והנודה.

אכן דברם נאים, אולם מה לא יכירם כקיסם, וקרל צפה לדברים אחי-רים, לרברי סמש כענין המשלחה, ותחת כל אלה ניתן לנו ספי וייצמן רק רמי-מה בצורת הצהרה, שאין המשלחה באה לשאול על איי בגלל, אם דרושה היא לנו, אלא לשם קביעת תכניות מעולה, ברם, כיצד הורכב המשלחה, מי ומי יוכל לבוא בסודה, מה יהיה לקוני-גיס הציוני והיכן ההצהרה שהבוא להר-גיענו, כי אין המשלחת קרבן נוסף, אשר וייצמן מקריב על מנכת הסוכנות — כל זה סאן דבר שמיר!

ולכשנצטיף לכך נאומו של מר-של, נאום פנים, מעורפל ושלא רניד מאוסה — נתנברה האכזבה ביותר.

ועוד זאת: חשבו שכאן יאסף סכום ניכר בשביל הקרן למלחמה במשי-כר — וגם התחלת הונו נכונה.

כולם יצאו, איפוא, ואכזבה סכר-סמה את לבם והראגנות עלו והשתוונו, וחובה מיפלת עתה על האכסוד-

טינה — וביחוד על וייצמן — להבהיר במהרה את הערפלים ועד כמה שאפשר לפרסם מד את הרכב המשלחה, שההא עשויה לעודר את אכזבם של כל המע-סדות — וישקטי הרוחות, יתר על כן צריכה להתפרסם הצהרה גלויה וברורה החתומה משני הצדדים, שחסבור את הורתה ולידתה של המשלחה הונו וחקבע בפירוש את הפקידה, אישורו או דחיתו של הדין והשבין כפעם המשלחה — שניהם נכנסים בסמכותו המלאה של הקונגרס הציוני.

נחוצה בהחלט החרת הספקות עד המשלחת משום שהיא צריכה לרכוש לעצמה את אכזבם של כל האכזמנים באיי, אשר יכינו בשכילה את התומר הדרוש, צנור הפועלים העברים המנצח על עצבת נסיונות, שנקנו כדם התמצית, נחבע להכנת התכניות בשביל המשלחת, אין אכזבת נאומים אלא הופעה בתי-יומה והפעולה המורחנת של הסוכנות סיפה לבוא, וסיום המעשה הוא העיקר.

ב. צוקרמן

הדאנה לכך מוטלת לא רק על ההסתדרות כי אם על כל ארגוני הפו-עלים שבציונות — לדאנה זו נדרשים כל הציונים היודעים להעריך את השי-בחה של העבודה העברית בשביל הציונות בכלל, לדאנה זו נתבעת האכס-קומיבה הציונית עם וייצמן כראשה.

בבנקט של וייצמן-מרשל ראה הקהל, כי בצד שכנגד לא ניהנו עדיין